

EDICE pevnost

Shigor Birdman



ANISE,
KTERÁ
AUSELA
SELHAT

Jiří „Shigor Birdman“ Matyskiewicz

Mise, která musela selhat

Obsah

Předmluva autora.....	4
Poděkování	5
Prolog.....	6
Kapitola 1 – Perfektní výsadek.....	8
Kapitola 2 – Skok do neznáma	29
Kapitola 3 – Měkké přistání.....	44
Kapitola 4 – Procházka džunglí.....	61
Kapitola 5 – Překvapení.....	67
Kapitola 6 – Taková malá partyzánská bojůvka	71
Kapitola 7 – Přírůstek do rodiny	78
Kapitola 8 – Ponny express	89
Kapitola 9 – Válka s beznadějí.....	96
Kapitola 10 – Procházka lesem.....	105
Kapitola 11 – Nešťastná náhoda se šťastným koncem.....	110
Kapitola 12 – Vzpoura na lodi Bounty	118
Kapitola 13 – Dogfight čili letecký souboj.....	130
Kapitola 14 – Kavalerie dorazila.....	135
Kapitola 15 – Sedím, sedím, do kouta cely hledím	140
Kapitola 16 – Kdo uteče, vyhraje	148
Kapitola 17 – Domov, sladký domov.....	158
Kapitola 18 – Setkání na stanici.....	168
Kapitola 19 – Blízká setkání.....	177
Kapitola 20 – Někdy musíš prohrát, abys vyhrál	188
Epilog	191

Předmluva autora

Tuhle knížku jsem začal psát kdysi dávno jako kratičkou povídku víceméně jenom na své odreagování, ale pak mě to docela začalo bavit a nakonec z toho vznikla tahle novela. Dokonce jsem zkoušel najít nakladatele, ale po půl roce čekání u jednoho, který se na to ani nepodíval a po rázném odmítnutí druhého jsem se nakonec rozhodl knihu volně zveřejnit na internetu. Moje domovská stránka je na adrese <http://www.shigor.mysteria.cz>, kde se dá také případně stáhnout aktualizovaná verze (pokud někdy nějaká bude), plus hromada povídek a spousta dalších blbinek. Pokud někdo chce tuto knihu zveřejnit na svých stránkách, může to udělat za těchto předpokladů: 1) samotný text nebude bez mého svolení nijak změněný, 2) na stránce budu uveden já jako autor a odkaz na mou stránku, 3) správce stránek mě kontaktuje mailem – chtěl bych mít přehled. A pokud by snad někdo chtěl knihu vydat knižně, ať neváhá a kontaktuje mě. Jinak jakékoli ohlasy a případné upozornění na chyby pochopitelně uvítám.

Jiří „Shigor Birdman“ Matyskiewicz, shigor@volny.cz, <http://www.shigor.mysteria.cz>

Poděkování

Děkuji Zajdovi, Ceonovi a Hawkznovi za připomínky a opravy, RadaRovi za pomoc s webem a především Vlad'ce, bez které bych se možná k psaní nikdy nevrátil.

Prolog

V prostoru se objevilo narušení. Na pohled to vypadalo, jako by se hvězdy na jednom místě rozmazaly. Podivná bublina narostla a pak z ní vyletěla malá loď. Jakmile proletěla prostorovou dírou, otvor se za ní zase uzavřel. Palubní počítač lodi provedl několik měření a s uspokojením (jaké jen může umělá inteligence cítit) zjistil, že skok vyšel přesně podle předpokladů. Počítač začal propočítávat návratový skok, když ho jedna z jeho subrutin donutila vnímat okolí. A počítač zjistil, že se přece jenom objevila anomálie. Místo, kam doskočil, mělo být prázdné, světelné roky daleko od nejbližší hmoty, pravá mezihvězdná prázdnota, jenom sem tam nějaký osamělý atom vodíku. A přece tady něco bylo. Skupina lodí, které další subrutina identifikovala s přesností 75 procent. A jak se lodě blížily, procenta rychle nabíhaly. Stav počítače by se dal popsat jako zděšení. Subrutiny hlavního programu označovaly tuto situaci jako kritickou, ale v hlavním řídicím programu mise nebyla žádná direktiva, jak se s tímhle problémem vyrovnat.

Počítač nakonec po několika sekundách dospěl k názoru, že jediné řešení je co nejrychleji pokračovat v úkolu mise a co nejrychleji se vrátit. Neboli uprchnout. Jenomže to už nestačil, přes veškerou super kvalitní techniku, kterou ovládal. Skupina stíhačů, která tady v mezihvězdné prázdnotě hlídkovala už několik hodin, ho velice rychle a velice profesionálně znehybnila, několika výstřely zaměřenými s chirurgickou přesností.

Bojové rutiny, nebo spíše to, co z nich zbylo po přeprogramování, dospěly k názoru, že jediná možnost je autodestrukce, když byla možnost boje nebo útěku znemožněna. Na palubě nebyly lidské bytosti. Počítač aktivoval příslušnou rutinu jenom proto, aby si uvědomil, že autodestrukce není možná. I když v původní verzi lodi autodestrukční systém byl, v téhle modifikaci možnost

autodestrukce chyběla. Nikdo nevěděl přesně, jak bude skok fungovat, proto byly z lodi vykuchané některé mechanismy a jiné speciálně zabezpečené. Zůstávalo pouze zabezpečení počítačové paměti a některých klíčových systémů a k těm počítač neměl přístup.

To také výsadkáři na útočné lodi věděli. Zpočátku sice o svém úkolu pochybovali, ale když se teď cíl objevil, v přesně stanovené době, neměli důvod pochybovat i o ostatních údajích. Bez problémů pronikli na palubu malé lodi, našli na určených místech dva velké, identicky vyhlížející přístroje, odpojili je přesně podle určeného postupu a uložili je do bezpečnostních schránek. Pak na lodi nechali výbušnou nálož, která ji brzy rozpráší na atomy.

Vrátili se spokojeni sami se sebou na palubu své lodi. Celá jednotka se vydala na složitou cestu hyperprostorovými kanály zpět. Všichni se těšili ze splněného úkolu, i když byl tak jednoduchý, ale jejich velitel by nejraději vyl radostí. Na něco takového čekali už hodně dlouho a nakonec ten okamžik přišel...

Kapitola 1 – Perfektní výsadek

Čekání. Nesnáším čekání. Jsem zvyklý čekat, ale stejně to nesnáším. Všechno je stokrát zkontrolované, všechny údaje několikrát prostudované, svaly tisíckrát protáhnuté, klouby mnohokrát uvolněné. Na nějakou relaxaci nemám náladu, teď už ne. Ještě dvacet minut. Ve sluchátkách mi tiše dusá stará dobrá Metallica a alespoň trochu mi pomáhá ukrátit čas. Podvědomě vytahuji svou oblíbenou pistoli ze stehenního pouzdra a poslepu ji rozebírám. Přes tiché zvuky metalové balady slyším zleva slabé bzzt vžžt bzzt, jak si Kudla Jones upravuje ostří svého prastarého bojového nože, podle kterého dostal svoji přezdívku. Vedle něj sedí naše kopretinka doktorka Martina, malá sladká blondýnka, která vás dokáže vyléčit ze smrtelného zranění, nebo vám ho naopak způsobit. Její oblíbený orgán je srdce, neustálo ho někomu láme a pak mu ho zase léčí. Dneska si ale užije především své druhé specializace a to je střelba. Střílí líp než většina chlapů, dokonce líp než já, což mě tak trochu šťve, ale jenom tak trochu. Však je to taky moje partnerka, která mi v boji kryje záda. Zpočátku mi sice dalo obrovskou práci vycházet s ní profesionálně, ale nakonec jsem se to naučil. Všichni jsme se to naučili.

Tiché klikání napravo znamená, že si technický specialista Čip (opravdu originální přezdívka pro počítačového maniaka) hraje na svém notebooku. Nebo možná vymýšlí nějaký nový kód, případně cvičně louská některý starý. U něj nikdy nevíte, pro něho je to vždycky hra. Ivan sedící vedle něj nejspíš podřimuje. Nebo si možná znovu prochází všechny svoje roznětky, odpalovače, detonátory a další hračky. Jeho bratr Igor se s tichým mlaskáním zase cpe. Jednou praskne. Na druhou stranu, jeho metrák a půl těžké tělo potřebuje stálý přísun živin. Profesor si čte v malé knížce, nejspíš zase nějaké vědecké pojednání o vesmíru a vůbec. Nebo možná nějaké básně, on je tak trochu divný. A přímo naproti mně sedí Bedna

Powell a po tisíci skládá svoji rubikovu kostku. Závidím mu jeho soustředění. Vůbec nemyslí na to, co nás za chvíli čeká, je soustředěný na tu svoji hračku a s tichým cvakáním ji skládá do nějakého zvláštního barevného vzoru. Já už v sobě cítím třes, který předchází každou moji akci. Adrenalin se pumpuje krevním oběhem do celého těla, svaly se napínají v toužebném očekávání akce, mozek s vypětím potlačuje nervozitu. Do určité míry tím trpí každý. Nemá smysl to potlačovat. Každý má strach. Kdo nemá, je blázen. I když... nás často za blázny považují. Nikdo v mé jednotce by se nedal označit za normálního příslušníka rodu Homo Sapiens. V jiné době a za jiných okolností by možná někteří z nás skončili v ústavu pro mentálně vykoledené.

Složil jsem pistoli a strčil ji zpátky do pouzdra. Snažím se uvolnit. Vnímám jenom hudbu. Neexistuje žádná kosmická loď naložená výsadkovou jednotkou, neexistuje žádný nervózní major Nowak, neexistuje nic. Jenom hudba. Neexistující srdce v neexistující hrudi se pomalu zklidňuje, nervozita mizí. Pochybnosti, strach, to všechno mizí. Vždyť na nich vůbec nezáleží, přece neexistují. Neexistuje nikdo a nic...

Zablikání světel ve výsadkové kabině. Tichý tón. Do opuštění hyperprostoru pět minut, do zahájení akce maximálně sedm osm, podle toho, jaké budeme mít štěstí. Vypínám Metallicu a sklápím si pancéřový kryt přilby. Přepínám MFD na bojový režim. Bojový oblek se automaticky utěšňuje. Na tuhle akci máme kombi – dokáže pracovat docela spolehlivě jako skafandr, ale je přece jenom neohrabanější než běžný bitevňák. Jenomže v téhle akci se projdeme vakuem a pro to není bitevní oblek zrovna vhodný. A tak máme na sobě kromě klasické bojové kombinézy s pancéřováním na důležitých místech a hromadou vnitřních i vnějších senzorů ještě i další tlakovou vrstvu, několik nepříjemných hadiček v různých místech (pořád jsem na tom líp než Martina díky jednomu drobnému rozdílu v anatomii),

sekundární tepelný systém, nepohodlné chladiče a pár dalších nesmyslů.

Rychlá kontrola pulzní karabiny, smartlink funguje. Zkusmo aktivuju zaměřovací paprsek a na multifunkčním displeji ho vidím jako rudou čáru. Granátomet funkční, naviják funkční, sniperská hlaveň v pořádku. Vystřelil jsem bodák a chvíli sledoval vlasově tenké ostří. Dalo by se s ním oholit. Nechávám ho zajet zpátky. Pulzka je ve stoprocentním stavu a tak ji dávám do držáku a pokračuju v kontrole výzbroje. Pistole na pravém stehně. V pořádku. Energetický meč ve schránce na pravém předloktí – funkční. Zásobníky, granáty, náložky, elektronická souprava – všechno v pořádku. Oblek ve stoprocentní funkčnosti, nikde žádný zádrhel. Zásoba vzduchu na 8 hodin, plus povinná hodinová rezerva. Energie – 99,5 procenta. Na MFD kontroluju stav zbytku své bandy.

Minuta do opuštění hyperprostoru. Kabina se začíná jemně chvět. Projektory se zahřívají, za necelých třicet vteřin začnou tlačit na prostor před námi a vytvoří nám otvor, kterým proletíme zpět do normálního vesmíru. Pokud všechno klapne, těsně před námi se v soustavě objeví dvě stíhačky SpaceEagle. Pokud ne, bude akce poněkud hustější. Občas totiž synchronizace nevyjde. A náš přepadový transportér není zrovna nejefektivnější ve vesmírném boji.

Zaplašil jsem panikařské myšlenky a prohlásil: „Kontrola, bando. Všichni připravení?“

„Igor Orlov připraven,“ zahřměl mi v uších Medvědův hlas, podobný kanonádě.

„Ivan Orlov připraven.“

„Martina připravená a už celá nadržená.“

„Družstvo dvě?“

„Powell připraven, pane!“ vyštěknul můj zástupce. Rád si hraje na vojáka. Ale jinak ujde. Na takové dvacetileté děcko.

„Jones jako vždycky připravenej, šéfe.“

„Beckerhouse připraven k akci.“

„Shmidt připraven,“ Čipovo pípnutí dokončilo zvukovou kontrolu. Jednou mě to jeho kvíkání naštve a pošlu ho na operaci, ať dostane pořádný hlas.

„Tak bando, za chvíli jdeme na to. Kdo se nechá zabít, s tím si to vyřídím, jasný? Bude to bleskovka, všichni víte, co a jak, nebudu urážet ten váš zbyteček mozkovejch buněk tím, že bych vám to znovu opakoval. Takže ještě chvílku vydržte a budeme konečně v akci.“

„Už teď jsou mrtví!“ zařvala ta moje veselá banda, s výjimkou klidného a neosobního Profesora Beckerhouse. Ten jenom pokýval hlavou, ale s ním se prostě nedá nic dělat. Ten člověk se prostě neumí odvázat. Po nějaké nervozitě už není ani památka. Blízkost boje všechno zahнала, za chvíli zase ukážeme celému světu a hlavně posádce té pitomé lodičky, že Nowakovi piráti jsou ti nejlepší. Pravda, ti chudáci, na které za chvíli vlítneme, si tuhle informaci moc dlouho neužijí. Snad jedině v případě, že posmrtný život opravdu existuje.

„Deset vteřin! Deset vteřin do opuštění hyperprostoru!“ zařval počítač.

Zapřeli jsme se do sedadel. Přejít zpátky je ještě nepříjemnější, než začátek hyperprostorového skoku. A my pochopitelně nemůžeme používat oblbováky.

Tiše počítám s kalkulátorem, kterému se na naší kocábce přezdívá Ferda. Pět vteřin. Lod' se roztřásla a žaludek začal plavat. Celý trup začal pulzovat, frekvence pulzů se neustále zrychluje. Jedna. Nula. Prudký otřes. Žaludek vyskočil až do krku, v hlavě začala jednotka trpaslíků mlátit malinkými kladívky kolem sebe hlava nehlava. Před očima se mi trochu zatmělo, ale stačí potřást hlavou a jsem zase skoro v pořádku. Za tu minutu dvě, které budeme potřebovat, abychom se zahákovali k cíli, účinky hyperprostorového šoku odezní a já budu zase připravený dělat svoji práci. Zabíjet. A moje banda taky. Pro to jsme vycvičení, pro to nás vybrali, proto jsme v téhle partě. V nejlepší, nejtvrďší a nejvražednější partě ve známém vesmíru.

Obraz souhvězdí se rozvinil. Ve středu vlnění se objevila černá skvrna, která se rychle rozrostla do velkého kruhu s roztrženými okraji. Pak se prudce zablesklo. Ze středu skvrny se začala vysouvat tupá před bojového transportéru. To už začaly reagovat všechny tři lodě, které prolétaly nedaleko a mířily k místu, odkud by mohly provést další skok. Dvě větší, identicky vyhlížející lodě poněkud poopravily kurs a spustily hnací jednotky na plný plyn. Oba nákladáky se snažily dostat co nejdále. Jejich posádky sice pochybovaly, že by přilétající loď byla nepřátelská, ale nehodlaly riskovat. Třetí loď, téměř desetkrát menší, se prudce otočila a zamířila k prostorové anomálii. Pilot stíhače byl nervózní už delší dobu. A tady bylo něco, co ho buď uklidní, nebo s čím se může v horším případě porvat. Ještě ani nedokončil obrat a už si byl jistý, že půjde o druhou možnost. Transportér už se totiž z tunelu vynořil téměř celý a podle tvaru bylo jasné, že patří nepřátelům. Pilot zavrčel do své dýchací masky a vypustil jednu ze svých střel, i když byl sotva na hranici dostřelu. Kdyby se nepřátelé objevili o několik minut dříve, už by je stačil zničit, dřív, než by se skokem otupělý pilot transportéru stačil vůbec rozkoukat. Takhle bude muset chvíli počkat, ale stejně je dostane. A musí je dostat rychle, protože transportéry málokdy létají bez stíhacího doprovodu.

Na MFD se mi promítalo taktické zobrazení. Oči mi už fungovaly spolehlivě a hned zaregistrovaly nebezpečí. Vyskočili jsme příliš blízko cíle. A náš stíhací doprovod se někde opozdil. Měl vyskočit minutu před námi a trochu nám pročistit prostor a zdržet naše dvě malé pokladničky.

Náš pilot už zaregistroval letící střelu. Je moc daleko, nijak nám neublíží, ale její majitel, bohužel docela kvalitní stroj s kódovým označením Jehla, by mohl a asi to taky udělá. A do prdele. Celá naše kocábka sebou prudce škubla, pilot použil přídatné motory a boční trysky, aby změnil kurz. Ted' jsme

letící střele stáli bokem, takže na ní mohly zamířit hned několik bodovek (čtyři, pokud se nepletu). Jakmile se střela dostane dostatečně blízko, začnou bodové lasery pálit. Střelec se ve spolupráci s počítačem bude snažit udržet hlavici střely s citlivým naváděcím systémem v ohnisku laserového paprsku alespoň na zlomek vteřiny.

Pilot Jehly zavrčel. Prosil svůj stroj, ať si pospíší. Bylo mu jasné, že střela bude neúčinná, ale takhle mu alespoň poskytli větší cíl pro jeho kanóny. Odpálil druhou a třetí střelu. Vzdálenost byla ještě příliš velká, aby měla střelba z kanónu jakýkoli účinek.

Posádka nákladních lodí už o nepřátelské přítomnosti také věděla a snažila se ze svých strojů vyždímat maximum. Ale k bodu, odkud budou moci uskutečnit skok, jim zbýval ještě pořádný kus cesty. Doufali, že je jejich stíhací ochrana dokáže obránit. Sami byli téměř bezbranní.

Bodovky se osvědčily a první střela explodovala daleko od nás. Jenomže na nás už letěly dvě další a těsně za nimi jejich majitel, pevně rozhodnutý, že nám naši kocábku pořádně přismahne. Nic jsem nesnášel víc, než takovouhle situaci. Sedíte přikurtovaní do bezpečnostního sedadla, kolem vás se potulují nepřátelé, kteří vás chtějí změnit na obláček vodních par a vy s tím nemůžete nic udělat. Jedině spoléhat na to, že váš pilot je opravdu tak dobrý, jak doufáte, a že to všechno zvládne. A my ze speciálních jednotek neradi spoléháme na kohokoli jiného než na naše vlastní tělíčka, tak maximálně ještě na naše partáky.

Na displeji byly jasně vidět poslové smrti, kteří se nám pověsili na stopu. Byly to malé, chytře naváděné střely. Pokud je neupečeme bodovkami, vrazí do břicha našeho transportéru a explodují, což rakety většinou dělají. Ale ještě větší strach jsem měl z toho šílence, který se na nás hnál v té své malé kocábce. I když je náš transportér na loď své velikosti

zatraceně pohyblivý, přece jenom nás v obratnosti ta stíhačka předstihuje o pár tříd.

Citlivé gravitační detektory na všech lodích, které se v okolí nalézaly, začaly vyvádět. Posádky všech lodí pocítily nejistotu. Přítel, nebo další nepřítel? Téměř souběžně se začaly objevovat dva hyperprostorové tunely, sotva sto metrů od sebe.

Uf. Jakmile jsem na displeji uviděl dvě značky, označující pravděpodobný vstup lodě do prostoru, zhluboka jsem si oddechnul. Náš stíhací doprovod. Musí to být on. Opozдили se alespoň o třicet vteřin, lumpové. Tak kluci, nandejte to tomu parchantovi!

Oba průchody se objevily nedaleko útočícího stíhače, přibližně pět set metrů nalevo, a rychle se zase uzavíraly. Otvorem proletěly dva štíhlé tvary stíhačů Space Eagle.

„Hurá! Kavalérie dorazila, chlapci!“ ozval se v interkomu radostný výkřik našeho pilota. Vřele jsme s ním všichni souhlasili. Cítili jsme se jako terče na střelnici. Nepříjemný pocit pro každého, zvlášť pro nás, co jsme zvyklí dělat si všechno podle svého, anebo do toho alespoň kecat.

Pilot Jehly vztekle zavyl. Odpálil další střelu na transportér a prudce zahrnul. S trochou štěstí se mu podaří nepřítele překvapit a alespoň jednoho sestřelit. Pak snad bude mít možnost pokračovat v útoku na transportér, který se bezpochyby chystá zajmout dopravní loď, svěřené do jeho péče. Ale se dvěma stíhači za zády by jeho útok neměl cenu. Sestřelili by ho dříve, než by se k cíli dostal na dostřel svých kanónů.

Radostné zablikání displeje oznámilo, že se soustředěné palbě bodovek podařilo sundat jednu střelu. Druhá ale letěla

přímo na nás a nějaké rušení nebo úhybné manévry ji nevzrušovaly. Jedna z bodovek na zlomek vteřiny zachytila její hlavici, ale zjevně bez účinku.

„Držte se, bude to ostrý!“ zařval pilot a pak odpálil všechny boční trysky a zároveň zvýšil rychlost hlavního motoru ještě více.

Bylo to, jakoby do nás napálil nějaký obr baseballovou pálkou. Celou lodí se neslo vzteklé skřípání namáhané konstrukce. Střela proletěla těsně kolem nás, ale po sotva deseti metrech se začala obracet. To už ji ale zachytily bodovky na druhém boku. Střela přestala zatáčet a mířila dál rovně. Minula nás asi o padesát metrů a pokračovala v letu do prázdna, dokud jí nedojde palivo.

Piloti našich Orlů už se dokázali zorientovat a prudce se rozletěli od sebe, takže salva plasmových střel z kanónů Jehly je minula. Na taktickém displeji jsem jasně viděl jejich postup. Snažili se o prudký obrat, aby se oba dostali do zad nepříteli, který prolétl mezi nimi hned za svými výstřely, nejspíš šilený vzteky, že mu útok nevyšel. Doufám že se jim to podaří, protože...

Poslední střela, i když byla vypálená jen tak nazdařbůh, se dostala až těsně k nám. Bodovky ji sice několikrát zachytily, ale bez výsledku. Pilot se pokusil o opakování svého manévru, ale tentokrát byl náraz palicí následovaný dalším úderem, po kterém se rozeřvaly alarmy. Podle taktického displeje prorazila střela plášť levé hlavní pohonné jednotky, kde si klidně explodovala a celou jednotku poslala do hajzlu a nás málem s ní. K námořnictvu už sice pár let nepatřím, ale v technice a vnitřním vybavení našich kocábek se ještě pořád vyznám docela dobře. Stačil takhle malinkej kousek a šli bychom do hajan. Naštěstí pancéřování reaktoru vydrželo a druhá pohonná jednotka sice zakolísala, ale zůstala funkční. A

nevznikly žádné další (tedy žádné život ohrožující) škody na ostatním zařízení.

Pilot Jehly byl výsledkem své střelby docela potěšen, ale na vítězoslavné zavytí neměl čas. Oba Eagly se mu pověsily za záda a opalovaly ho palbou ze svých kanónů. Jeho štít už zabsorboval dva zásahy a několik se jich o něj otřelo. Ještě jeden, dva zásahy, a silový štít se prolomí. Pak stačí jeden, maximálně dva zásahy. A on měl v plánu vzít sebou do nicoty alespoň jednoho nepřítele. Použil brzdící trysky a prudce zahnul v manévru, který byl těsně na hranici odolnosti jeho stroje. Odstředivá síla se pokusila Jehlu rozervat na kusy, ale stroj vydržel. Manévr, po kterém se mu před očima objevily rudé mžítky, ho dostal alespoň na chvíli z palby nepřátel.

Levý Eagle, podle taktického displeje velitel volacím znakem Lišák jedna, zareagoval na Jehlin únik a prudkou vývrtkou se dostal pryč z palebného pole nepřítele. Stačí mu půlobrat a bude zase v pozici, odkud bude moci střílet. Ale pilot druhého Eaglu zareagoval pomaleji a zabočil na špatnou stranu. Tak se na zlomek vteřiny dostal před mířidla Jehly. A její pilot neváhal. Plasmový proud opustil hlavně kanónů a zabořil se do Eaglu, jehož štíty se po absolvovaném hyperskoku ještě nestačily dobít do plného stavu. Část proudu se rozptýlila do prostoru, ale jádro plasmového výboje narazilo do horní části trupu a pořádně ho ožehnulo. Štít sice většinu energie pohltil anebo odrazil, ale stále zbylo dost na to, aby Eagle vážně poškodila. Z taktického displeje to poznat nebylo, ale asi to nebylo pro chudáka jednoduché.

„Do prdele, ten kluk to asi dostal, šéfe!“ poznamenal Kudla. „Rozchodí to?“ ptal se mě.

„Snad ano, ještě se hýbe. Ale přišel o generátor štítu. Jediný zásah a je po něm.“

„Dvojko? Jsi v pořádku?“ ozval se ve sluchátkách hlas Lišáka jedna.

„Žiju, šéfe,“ odpověděl mu mírně otřesený hlas. Palubní počítač Lišáka dvě už vyhodnotil škody a po kódované lince je předal taktickému systému ostatních lodí. Na první pohled to nebylo tak zlé, až na ten propálený štít.

Náš pilot došel k názoru, že je třeba neztrácet čas a zamířil k dopravákům, které se snažily zmizet pryč co nejrychleji. Bohužel, bez jedné hnací jednotky a s druhou poněkud otřesenou, jsme neměli moc vysokou akceleraci, takže bude asi problém ty kamarády dohnat. Podle odhadu kalkulátora Ferdý jsme měli sotva deset minut, než se dostanou na pozici, odkud budou moci vyskočit pryč, i když budou dost riskovat. Snad to stihneme.

Lišák se asi docela našťoval, že mu nepřítel očoudil jeho wingmana, a teď zuřivě útočil na zběsile manévrující Jehlu. Zasažený Eagle se k němu přidal, poškození opravdu nebylo tak hrozné, jak vypadalo. Hned prvním výstřelem zasáhl Jehlu naplno. Její štít se zhroutil. Pilot se pokusil o zoufalý únik, ale další výstřel velitelského Eaglu mu upálil levé křídlo. Hned na to Jehla explodovala, nejspíš v důsledku přetížení reaktoru. Nebo autodestrukčního systému, kdo to u chlupaté techniky pozná?

„Omlouváme se za zdržení, pánové. Sami víte, že občas to prostě přesně nevyjde,“ ozval se Lišák jedna.

„Pozdě, ale přece, Lišáku jedna,“ odpověděl suše náš pilot. „Ale máme tak trochu problémy. Kdybyste byli tak laskaví a trochu nám naše kačenky zdrželi, než se k nim dobelháme...“ Náš pilot byl asi dost nasraný, nikdo nemá rád, když má svoji kocábku být jenom poškrábanou a on o ni málem přišel.

„Ale jistě,“ odvětil stíhač.

Eagly se rozletěly plnou rychlostí k unikajícím dopravním lodím. Jejich posádky byly zoufalé a vztekle vyly. Stíhač, který

je měl bránit před útokem, selhal a byl mrtev. K bodu, odkud budou moci vyskočit, je to ještě stále příliš daleko. Než k němu doletí, budou dávnou pod palbou nepřátelských lodí. Ale pochopitelně se nevzdají bez boje.

Vedoucí Eagle se dostal na dostřel prvnímu transportéru a odpálil dvě velké střely. Obě byly zaměřené na pohonnou jednotku transportéru. Druhý Eagle se držel trochu stranou a používal svého velitele jako kryt. Bez funkčního protienenergetického štítu pro něj byly nebezpečné i bodové lasery, kterými jsou obě lodi bezpochyby vybaveny. Naštěstí se od sebe lodě během panického útěku trochu vzdálily, takže se nemohou navzájem účinně kryt.

„Je to hloupé, majore,“ poznamenal náš pilot.

„Co se děje?“

„Tak nějak nemůžeme identifikovat, která loď je náš cíl. Údaje neodpovídají.“

„To jsem si všiml. Můžou to Eagly nějak zjistit? Mají přece skenery.“

„To sice mají, ale nevím nevím. Doufejme, že se trefíme.“

„No tak vybereme dvě kocábky místo jedny, aspoň si zasloužíme žold, náčelníku,“ vmísil se do hovoru Kudla.

„Da, jedna lód' nebo dvě, co je v tom za rozdíl. Aspoň se my trochu pobavíme, ne?“ okomentoval to medvěd Igor.

„To by se vám líbilo, lumpové, co? Vybrat hned dvě loďky za jednu akci, co? No uvidíme, možná se nám poštěstí.“ Abych pravdu řekl, taky bych neměl nic proti tomu, vybrat obě. Ale rozkazy zněly co nejrychleji zajistit náklad, zbytek zničit a vrátit se i s kořistí zpět na základnu. A že to je nějaká kořist.

Dopravák sice bodovky měl, ale proti střelám mu nijak nepomohly. Zneškodnil naváděcí systém obou střel, ale k výbuchu už je nepřivedl. A tak střely letěly dál na téměř nehybný cíl, neschopný účinně manévrovat, s otřesením proletěly slabounkým štítem a zabořily se mu do zádě. Silný

výbuch ozářil okolí a celá zadní, pohonná část lodi se rozletěla na kusy. Tohle bude spíše dobývání vraku, než nějaký boj, pomyslel jsem si. Ale abych se nepletl. Chlupáči byli z trochu odolnějšího těsta, než většina lidí.

„Jííhááá! Tady máš, hajzle!“ zařval do vysílačky pilot Eagla, potěšený z jeho hlediska skvělým zásahem. Není divu, že komentář našeho pilota mu docela pokazil náladu.

„Lišáku jedna, naše rozkazy zní: obsadit. Pokuste se z toho druhého nechat trochu víc pro naše mariňáky.“

„Rozumím, Bizone,“ odpověděl rozmrzele Lišák jedna. „Lišáku dvě, proskenuj tu trosku a pak se ke mně připoj.“

„Rozumím, veliteli.“

Podle údajů ze skeneru byla troska prvního dopraváku téměř mrtvá. Nouzové zdroje energie sice fungovaly, ale jinak zevnitř nevycházely téměř žádné signály, rušení, nic. Téměř všechna elektronika se nejspíš při výbuchu pohonné jednotky usmažila. O to jednodušší budeme mít práci. Náklad, který nás zajímal, byl stejně naložený do pancéřových schránek, takže by mu nějaké záření nemělo uškodit.

Druhý dopravák byl poněkud tvrdší oříšek. Skenery na dálku zaregistrovaly, že se jeho nákladová rampa otevírá. Na zvětšeném obrazu z našich kamer jsem viděl černé skvrnky, které vyletěly zevnitř, připojené tenounkou pupeční šňůrou ke své lodi. A hned mi to došlo. Přepnul jsem komunikátor a zařval do mikrofону.

„Lišáku, pozor, mají tam střely!“

Už jsem tuhle fintu jednou viděl. Dopravní loď, převážející munici, které je jasné, že už neunikne. Posádka je zoufalá a vzteky bez sebe, že by snad měla zemřít bez boje. Takže vytáhnou z beden střely pro stíhače, otevrou rampu a několik odvážlivců ve skafandrech je namíří proti útočníkovi a ručně odpálí. Je to docela složité a šance na zásah minimální, ale jde to.